

— Мацко отвори желѣзнятъ касъ Трипановъ та даде на Гырджика единъ кесіѣ съ бѣлы пары, и му каза :

— Тука сѣ сто бѣлы двадесетака.

Толкозъ по добръ ; виждамъ че си харно момче, казва Гырджикътъ ; и опрощава ся та си отива.

А останѣ само Мацко, смутенъ отъ това що бѣше му исказалъ Гырджикътъ ; той постоя та си помисли нѣколко врѣме, послѣ потиснѣ яйтъ на потайнытъ врата завъ Трипановото подземеліе, които са отворихъ, а той запали свѣщъ и слѣзе.

ГЛАВА 25.

Дойдохъ, видѣхъ, отидохъ си.

Стѣпилъ не стѣпилъ еще отвѣтръ въ подземнятъ стажъ на Т. Трипани Мацко, счу му ся нѣщо шумотевица исподиръ му, но той ся не обърнѣ а отиде право къмъ Трипани. Трипани бѣше ся истегналъ на хубавыйтъ си миндерликъ, и тамъ дѣто лежеше, имаше до шестдесетъ свѣщи на единъ полиелей та горѣха и свѣтахъ сякашъ че бѣше день. Той бѣше ся взрѣлъ та прочиташе нѣкаквъ книгъ, която привличаше любопытството му, а можаше и да го интересува. Но щомъ ся вѣсти Мацко, издигнѣ главъ ту така-си и ся обърнѣ та му каза усмихнато :

— Какво ново имамы, добро мое дѣте ? — Нѣма лоше нищо, отговори Мацко ; но на онзи часъ, както казахмы, счу ся онази шумотевица исподиръ му и Мацко стрѣснѣтъ прѣсѣче си думкѣ.

Трипани чу и той стѣпкы отъ человекъ що слѣзваше и като приплѣднѣ и позиденѣ, скокнѣ стремително та дръпнѣ исподъ възглавницытъ два пищова съ по двѣ цѣви, тури ся на метерисъ и повыка :

— Куче, издаде мя а ?